



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. F.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2011, čj. KrÚ 527/2012/ODSHI/12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 4. 2012, čj. 53 A 1/2012 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2011, čj. OSA/P-377/11-D/49, Magistrát města Pardubic, odbor správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. a § 22 odst. 1 písm. f) bod 9. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se měl uvedených přestupků dopustit tím, že (1) dne 26. 2. 2011 okolo 10:52 hodin jako řidič motorového vozidla jel na ulici

Hradecká v Pardubicích rychlostí 67 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o 17 km/h, a (2) dne 6. 4. 2011 okolo 13:20 hodin na ulici Dašická v Pardubicích vjel s motorovým vozidlem na železniční přejezd, přestože byla dávana výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

2. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 15. 12. 2011, čj. KrÚ 527/2012/ODSHI/12.

II.

3. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 12. 4. 2012, čj. 53 A 1/2012 – 28, zamítl.

4. Krajský soud nepovažoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného za nepřezkoumatelná [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 – 53, ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006 – 86, a rozsudek prvorepublikového nejvyššího správního soudu Boh. A 3400/24 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Obě rozhodnutí dostala požadavkům, které § 68 odst. 3 správního řádu klade na odůvodnění správního rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně zdůvodnil, proč nepovažoval omluvu žalobce z jednání nařízeného na 25. 8. 2011 za řádnou, a proč jednal v jeho nepřítomnosti. Spáchání přestupků bylo podle krajského soudu prokázáno oznámením o přestupku ze dne 26. 2. 2011, jehož součástí byl fotografický záznam o měření rychlosti, a oznámením ze dne 6. 4. 2011 ve spojení s videodokumentací. Správní orgán prvního stupně rovněž řádně odůvodnil uložení pokuty a povinnosti k náhradě nákladů řízení. Krajský soud připustil, že rozhodnutí nebylo obsáhlé, ale odpovídalo neaktivnímu přístupu žalobce, který se v průběhu přestupkového řízení pouze opakovaně omluvil z nařízeného ústního jednání, neuvedl žádná tvrzení ani nenavrhoval provedení důkazů. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

5. Krajský soud zdůraznil, že žalobní body jsou v podstatě shodné s odvolacími námitkami. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, resp. důvodnosti žalobních bodů, proto bylo podstatné, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami. Krajský soud připomněl, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu. V případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s názorem odvolacího orgánu, může pouze korigovat jeho právní názor (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 – 87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Soud není oprávněn tento právní názor zcela změnit, uplatnil-li žalobce stejnou námitku v odvolání i v žalobě. Takový postup by mohl vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

6. Ve vztahu k argumentaci žalovaného týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobce nic konkrétního nenamítl, pouze zopakoval odvolací námitky. Krajský soud přitom považoval odůvodnění rozhodnutí žalovaného za dostačující, logické a srozumitelné, vyvracející dané námitky. Žalovaný správně dovodil, co vyplývá z jednotlivých podkladů pro rozhodnutí a proč má na jejich základě za prokázané, že žalobce spáchal předmětné přestupky.

7. Z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že námitky žalobce neodpovídaly skutečnosti. V případě prvního přestupku byly součástí oznámení o přestupku i ověřovací list měřicího zařízení a další tři fotografie, nejen fotografie neidentifikovatelného řidiče, jak tvrdil žalobce. Pokud byly tyto podklady posuzovány ve vzájemné souvislosti, nemohlo být pochyb, že vozidlo řídil v okamžiku překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobce. Podkladem pro rozhodnutí o druhém přestupku byl úřední záznam ze dne 18. 4. 2011 doplněný o videozáznam zachycující spáchání přestupku a následné sledování vozidla žalobce policejní hlídkou. Tyto podklady rovněž prokazovaly vinu žalobce. V dalším krajský soud plně odkázal na napadené rozhodnutí, se kterým se ztotožnil (srov. rozsudek čj. 4 As 11/2006 – 86).

8. Krajský soud souhlasil i s argumentací žalovaného týkající se posouzení omluvy z jednání nařízeného na 25. 8. 2011. Žalobce byl odpovědný za své jednání, dopustil-li se chyby z nepozornosti, měl být připraven nést její důsledky. Správní orgán prvního stupně řádně poučil žalobce o jeho procesních právech a povinnostech. Na straně 2 předvolání k ústnímu jednání dokonce zdůraznil, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky a že je pro ověření jejího přijetí možné kontaktovat správní orgán na uvedeném telefonním čísle. Žalobce tudíž nemohl předpokládat, že je z jednání řádně omluven. Podle krajského soudu se žalobce mýlil, pokud se domníval, že správní orgán prvního stupně jej měl upozornit na nepřijetí omluvy. Zásada dobré správy nemůže být vykládána v tom smyslu, že správní orgán je povinen zkoumat každý úkon účastníka řízení. Správní orgán je pouze povinen poskytnout účastníkovi informace o jeho procesních právech a povinnostech. I ve správním řízení platí zásada „každý nechť si střeží svá práva“ a „neznalost zákona neomlouvá“.

III.

9. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

10. Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal se žalobní námitkou, podle níž bylo jediným podkladem pro rozhodnutí o prvním přestupku (překročení povolené rychlosti) oznámení o přestupku, se kterým stěžovatel nesouhlasil. Krajský soud se nevyjádřil ani k námitce, že správní orgán využil omylu stěžovatele v datu konání ústního jednání v jeho neprospěch. Opomene-li krajský soud vypořádat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007 – 58).

11. Stěžovatel zdůraznil, že se při čtení předvolání k jednání nařízenému na 25. 8. 2011 spletl a domníval se, že se jedná o předvolání na jednání konané dne 25. 7. 2011. Vzhledem

k tomu, že měl na období od 18. do 28. 7. 2011 naplánovanou dovolenou, z jednání se omluvil a požádal, aby bylo odročeno na dobu po 5. 8. 2011. Poté předpokládal, že je z jednání řádně omluven a bude informován o nově nařízeném ústním jednání. Správní orgán však v nepřítomnosti stěžovatele jednal a rozhodl ve věci.

12. Stěžovatel byl přesvědčen, že uvedeným způsobem došlo k porušení zásady dobré správy uvedené v § 4 správního řádu. Krajský soud shledal námitku nedůvodnou, přestože bylo zřejmé, že stěžovatel projevil vůli zúčastnit se nařízeného jednání a správní orgán o jeho omylu věděl a zneužil jej v neprospěch stěžovatele. V tomto směru krajský soud nesprávně vyložil § 4 správního řádu. Správní orgán byl povinen kontaktovat stěžovatele a ověřit, zda si je vědom skutečného data ústního jednání. Případně měl oznámit stěžovateli, že nepřijal jeho omluvu a že jednání proběhne dne 25. 8. 2011. Správní orgán nedostál této povinnosti.

13. Dále stěžovatel odkázal na judikaturu, podle níž je dodržování zákona při výkonu veřejné správy esencí materiálního právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 – 67, č. 1607/2008 Sb. NSS). Poukázal i na čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie obsahující právo na dobrou správu, které je právním principem reprezentujícím hodnotu společnou všem státům Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, čj. 7 A 79/2002 – 66). Jednání správního orgánu v posuzované věci bylo v rozporu s tímto principem. Dospěl-li krajský soud k závěru, že k porušení zásady dobré správy nedošlo, napadený rozsudek je zatížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

IV.

14. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, jejíž důvodnost mohla být překážkou posouzení ostatních kasačních námitek.

18. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu hojně řešena (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, např. pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při

naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, proč soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, neshledal důvodnou právní argumentaci v žalobě, nebo proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

19. Stěžovatel tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou vytykající správním orgánům, že jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení povolené rychlosti bylo oznámení o přestupku. Soud stížní námitce nepřisvědčil. Krajský soud uvedl na straně 7 napadeného rozhodnutí, že záznam o přestupku *„však zdaleka nebyl jediným podkladem pro rozhodnutí o vině žalobce. Součástí oznámení o přestupku byly i ověřovací list měřicího zařízení a další tři fotografie, jak je detailně popsal žalovaný ve svém rozhodnutí.“* (V zájmu zachování terminologické přesnosti je na tomto místě třeba podotknout, že oznámení o přestupku a záznam o přestupku nejsou zcela totožné dokumenty. Oznámení o přestupku sepisují strážníci za přítomnosti podezřelého ze spáchání přestupku, který jej podepisuje a může k němu připojit své vyjádření. Úřední záznam, který následně sepisují sami strážníci, popisuje průběh spáchání přestupku, jeho obsah bývá v podstatě shodný s oznámením o přestupku. Žalovaný v posuzované věci vycházel z oznámení o přestupku i úředního záznamu o přestupku.) Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud se k předmětné žalobní námitce vyjádřil.

20. Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný také proto, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, podle níž správní orgán využil omylu stěžovatele v datu konání ústního jednání v jeho neprospěch. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tomto směru. Krajský soud uvedl, že správní orgán postupoval zcela správně, pokud dne 25. 8. 2011 provedl ústní jednání a následně ve věci rozhodl. Omluvu stěžovatele z tohoto jednání nebylo možné považovat za řádnou, protože stěžovatel doložil, že nebude schopen dostavit se k jednání v termínu od 18. do 28. 7. 2011. Jednání však bylo nařízeno na 25. 8. 2011. Byť krajský soud uznal, že se mohlo jednat o omyl stěžovatele způsobený jeho nepozorností či zbrklostí, nesouhlasil s tím, že správní orgán byl povinen upozornit stěžovatele na nepřijetí omluvy. Krajský soud tedy nepřisvědčil názoru, že správní orgán zneužil omylu stěžovatele v jeho neprospěch. Byl naopak přesvědčen, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem.

21. Napadený rozsudek tedy nebyl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami, své závěry srozumitelně a logicky zdůvodnil.

22. Dále byl stěžovatel přesvědčen, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu dobré správy (§ 4 správního řádu), pokud využil omylu stěžovatele v datu konání nařízeného ústního jednání a provedl jednání v jeho nepřítomnosti. Správní orgán měl stěžovatele kontaktovat a ověřit, zda si je vědom, že jednání je nařízené na 25. 8. 2011, a

zda se z jednání omlouvá. Případně měl správní orgán sdělit stěžovateli, že nepřijal jeho omluvu a že ústní jednání proběhne dne 25. 8. 2011 v jeho nepřítomnosti.

23. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že správní orgán koná o přestupku v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku může být věc projednána pouze tehdy, pokud se obviněný odmítne dostavit, ač byl řádně předvolán, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Citované ustanovení vychází z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje každému právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti (blíže viz nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

24. Uplatnění práva obviněného z přestupku být přítomen u projednání přestupku předpokládá součinnost ze strany správního orgánu i ze strany obviněného. Správní orgán má především povinnost řádně předvolat obviněného k jednání. Obviněný by se měl k jednání fyzicky dostavit, případně se náležitě omluvit. Realizace tohoto práva směřuje především k řádnému projednání přestupku. Jeho skrytým smyslem není vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by se obviněný mohl bránit projednání přestupku a dosáhnout tak zániku odpovědnosti za jeho spáchání (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích). Na obviněného lze proto klást určité požadavky, které zaručí, že ústní jednání bude možné efektivně uskutečnit. Tyto požadavky se týkají zejména situací, kdy se obviněný z důvodů na své straně nemůže zúčastnit ústního jednání. V takových případech hraje klíčovou roli náležitá omluva. Předpokladem náležitosti omluvy je její bezodkladnost a relevantnost důvodů, o které se opírá (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2013, čj. 9 As 101/2012 – 60). Posouzení, zda omluva je náležitá, spadá do rámce správního uvážení správního orgánu (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 – 41).

25. V posuzované věci správní orgán prvního stupně dostal shora uvedené povinnosti a řádně předvolal stěžovatele k jednání na den 25. 8. 2011 předvoláním ze dne 11. 7. 2011. Zároveň poučil stěžovatele, že pro přijetí omluvy musí být uplatněna včas, musí obsahovat konkrétní důležitý důvod a musí být řádně doložena. Stěžovatel reagoval na toto předvolání přípisem ze dne 15. 7. 2011, ve kterém uvedl, že se z důvodu dlouhodobě plánované rodinné dovolené, která se bude konat ve dnech 18. 7. až 28. 7. 2011, omlouvá z nařízeného jednání a žádá o odročení jednání na dobu po 5. 8. 2011. Spolu s tímto přípisem stěžovatel zaslal kopii emailové zprávy z ubytovacího zařízení o potvrzení termínu pobytu a zaplacení zálohy a doklad o zaplacení zálohy.

26. Uvedená omluva byla v rámci přestupkového řízení již třetí omluvou stěžovatele z nařízených jednání. Takový počet omluv navozuje i otázku jejich možné účelovosti vedoucí ke snaze řízení zdržovat a zatěžovat obstrukcemi.

27. První jednání ve věci (které se týkalo pouze přestupku spočívajícího v překročení povolené rychlosti) bylo nařízeno na 26. 5. 2011 v 10 hodin. Podle úředního záznamu založeného ve správním spisu se stěžovatel omluvil z tohoto jednání telefonicky téhož dne v 10:08 hodin, tj. ve chvíli, kdy jednání již mělo probíhat. Stěžovatel zdůvodnil neúčast tím, že je na vyšetření v nemocnici. Telefonickou omluvu následně doplnil omluvami písemnými, v nichž uvedl, že se omlouvá z důvodu zdravotní indispozice, resp. dodal, že se jedná o onemocnění dlouhodobého charakteru a že nedokáže určit termín vyléčení, a kopií

rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 26. 5. 2011. Z obsahu správního spisu lze usuzovat, že správní orgán přijal uvedenou omluvu, protože dne 26. 5. 2011 nejednal.

28. Následně správní orgán prvního stupně spojil řízení o přestupku s řízením o přestupku spáchaném dne 6. 4. 2011 a nařídil jednání na 4. 7. 2011. Stěžovatel se z tohoto jednání omluvil přípisem doručeným správnímu orgánu emailem i poštou dne 27. 6. 2011. Omluvu zdůvodnil dlouhodobě plánovanou dovolenou v termínu od 3. do 10. 7. 2011, kterou doložil cestovní smlouvou a dokladem o zaplacení. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán omluvu stěžovatele přijal, protože předvoláním ze dne 11. 7. 2011 nařídil jednání na den 25. 8. 2011. Z tohoto jednání se stěžovatel omluvil již zmíněnou omluvou, která je posuzována v této věci.

29. Posouzení omluv bylo předmětem správního uvážení, správní orgán je tudíž mohl nebo nemusel uznat jako náležité (s dovětkem, že správní uvážení je vždy omezeno, viz rozsudek ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 – 41).

30. Má-li zdejší soud posoudit možnou účelovost v postupu stěžovatele, musí se zabývat omluvami a okolnostmi jejich uplatnění jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. K první omluvě je třeba uvést, že za náležitou omluvu se zpravidla považuje omluva, k níž správní orgán může přihlídnout ještě před zahájením jednání. Výjimečně lze přijmout i omluvu pozdější, která je však opřena o důležitý důvod. Takový důvod musí obviněnému z přestupku skutečně znemožňovat dostavit se na místo nařízeného jednání a zúčastnit se jej (viz rozsudek ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012 – 32). Při existenci důležitého důvodu je třeba zhodnotit i závažnost skutečnosti, kvůli níž obviněný nedoručil správnímu orgánu náležitou omluvu. Typickým příkladem *ex post* omluvy, která by mohla být uznána jako náležitá, je omluva z důvodu náhlého onemocnění, hospitalizace, úrazu, upoutání na lůžko a podobně (viz rozsudek čj. 7 As 9/2009 – 66, nebo ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010 – 76). Z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by doložená pracovní neschopnost stěžovateli znemožnila účast na ústním jednání. V telefonickém i písemném sdělení správnímu orgánu se omezil pouze na tvrzení, že byl na vyšetření v nemocnici, resp. že je zdravotně indisponován. Ani rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti neupřesnily, jakou nemocí či úrazem, které by stěžovateli znemožnily zúčastnit se ústního jednání, byl stěžovatel stížen. Stěžovatel neprokázal, že jeho zdravotní indispozice byla charakteru, pro který musel podstoupit vyšetření v nemocnici právě v den nařízeného jednání a že nemohl oznámit neúčast v předstihu. Jinými slovy stěžovatel neosvědčil, že mu v účasti na ústním jednání bránil důležitý důvod, který mu navíc znemožnil omluvit se z jednání ještě před jeho zahájením. Proto lze uzavřít, že již první omluva stěžovatele mohla vést k určitým pochybnostem o své věrohodnosti.

31. Ve vztahu ke druhé omluvě z jednání nařízeného na 4. 7. 2011 je nutno uvést, že by ji bylo možné považovat za náležitou, pokud by byla posuzována izolovaně bez souvislosti s dalšími omluvami. Za důležitý důvod ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze považovat i předem naplánovanou dovolenou (viz např. rozsudek ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 – 99). Hodnotil-li však zdejší soud tuto omluvu zejména v souvislosti se třetí omluvou, musel uzavřít, že i tato omluva vyvolává jisté pochybnosti (viz níže).

32. U třetí omluvy z jednání lze připustit, že se stěžovatel v datu nařízeného ústního jednání mohl zmýlit. Tato omluva (spolu s druhou omluvou) ovšem dotváří obraz přístupu stěžovatele k danému přestupkovému řízení. Omlouval-li se stěžovatel (druhou omluvou) z jednání nařízeného na 4. 7. 2011 z důvodu plánované dovolené a měl-li skutečný zájem zúčastnit se dalšího nařízeného jednání, není pochopitelné, proč neupozornil správní orgán, že dovolenou plánuje i v termínu od 18. do 28. 7. 2011. Tato skutečnost mu v době omluvy z druhého nařízeného jednání, tj. dne 24., resp. 27. 6. 2011, musela být známa, což je zřejmé z dokumentů doložených spolu se třetí omluvou - emailová korespondence s ubytovacím zařízením je ze dne 8. 6. 2011 a příkaz k úhradě platby za ubytování byl zadán dne 2. 6. 2011. Tímto přístupem stěžovatel „riskoval“, že správní orgán nařídí jednání opět v době jeho nepřítomnosti.

33. Z uvedeného Nejvyššímu správnímu soudu vyplynulo, že omluvy stěžovatele z nařízených ústních jednání ve svém souhrnu vykazovaly jisté náznaky účelovosti. Jakkoliv zdejší soud připouští, že obviněnému z přestupku mohou v účasti na jednání opakovaně bránit různé překážky, je třeba, aby s uplatněním každé další omluvy dbal větší pozornosti a svědomitosti ve vztahu k její řádnosti a náležitosti. Jak již bylo uvedeno výše, omluva z jednání nařízeného na 25. 8. 2011 byla již třetí omluvou v daném správním řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně přijal dvě předcházející omluvy, po stěžovateli bylo možné spravedlivě požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o možnost zúčastnit se nařízeného jednání, případně aby při formulaci v pořadí již třetí omluvy dbal v souladu se zásadou *vigilantibus iura* náležité pozornosti (obdobně srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2013, čj. 9 As 101/2012 – 60).

34. Tímto požadavkem se však stěžovatel neřídil. Jeho třetí omluva z jednání nedávala vzhledem k rozporům v datech smyslu. Bylo zřejmé, že stěžovatel při jejím uplatnění nedbal náležité pozornosti. Tuto omluvu nebylo možné považovat za náležitou omluvu, která by relevantně zdůvodňovala nemožnost stěžovatele dostavit se k ústnímu jednání. Stěžovatel neozřejmil ani nedoložil onen důležitý důvod, kvůli němuž se nemohl dostavit k nařízenému ústnímu jednání a který je předpokladem náležitosti omluvy (viz rozsudek ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009 – 66).

35. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že správní orgán prvního stupně nepochybil, provedl-li jednání o přestupku v nepřítomnosti stěžovatele podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán je nepochybně povinen vycházet dotčeným osobám vstříc (§ 4 správního řádu), tato povinnost však není bezbřehá a v plné míře může být realizována pouze za předpokladu přiměřené součinnosti ze strany obviněného z přestupku. Správní orgán prvního stupně v posuzované věci přijal omluvu z jednání nařízeného na 26. 5. 2011 i na 4. 7. 2011. Ve třetím případě správně nepřihlédl k omluvě, která se vztahovala k tvrzeným překážkám účasti stěžovatele zcela mimo rámec nařízeného jednání.

36. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

37. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by

jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu